

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **NORMA, k. s.**, se sídlem Praha 10, Tiskařská 599/12, IČ: 471 14 789, zastoupen JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Praha 2, Botičská 1936/4, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014, č. j.: 8209-5/2014-900000-304.7,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Generální ředitelství cel (dále jen „žalovaný“) změnilo k odvolání žalobce rozhodnutí Celního úřadu Praha D1 (dále jen „celní úřad“) ze dne 20. 6. 2012, č. j. 16661-3/2012-

176800-024, o propadnutí vybraných výrobků. Tímto rozhodnutím celní úřad podle s § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), uložil propadnutí 75 kusů výrobku Tuzemák o objemu 0,5 l s obsahem 40 % lihu od výrobce/dodavatele LUGARO, s. r. o. (dále rovněž „vybraný výrobek“), neboť bylo prokázáno, že vybraný výrobek je ve vlastnictví žalobce, který ho v rozporu s § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních (ve znění účinném ke dni 21. 4. 2009) skladoval ve své provozovně ve větším množství a zároveň neprokázal, že se jedná o zdaněný vybraný výrobek, ani neprokázal způsob jeho oprávněného nabytí za ceny bez daně. Žalovaný změnil rozhodnutí celního úřadu pouze v tom směru, že zpřesnil jeho výrok, a ve zbytku rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nevzal v úvahu všechny skutečnosti, které v průběhu dokazování vyšly najevo, a jeho rozhodnutí je nezákonné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce sice předložil daňový doklad vystavený společností KEROSENE s. r. o., který splňoval veškeré formální náležitosti dle zákona o spotřebních daních, ovšem tato společnost dle tvrzení jejího jednatele pana Jana Vlašice s vybranými výrobky v rozhodné době (na počátku roku 2009) neobchodovala. Z toho důvodu žalovaný uzavřel, že daňové doklady předložené žalobcem neprokazují zdanění vybraných výrobků, aniž se přitom zabýval usnesením Policie České republiky ze dne 30. 6. 2011, č. j. ORIV-11094-100/TČ-2009-001491 (dále jen „usnesení Policie ČR“).

Žalobce se dále dovolává § 5 odst. 1 zákona o spotřebních daních, dle něhož se na daňovém území České republiky prokazuje zdanění vybraných výrobků daňovým dokladem nebo dokladem o prodeji či dokladem o dopravě vybraných výrobků do volného daňového oběhu již uvedených, přičemž § 5 odst. 2 citovaného zákona pak stanoví náležitosti, které musí daňové doklady obsahovat. V dané věci dodavatel – obchodní společnost KEROSENE s. r. o. – vystavil řádný daňový doklad (fakturu), která splňovala veškeré náležitosti dle § 5 zákona o spotřebních daních, včetně razítka této společnosti a doložky o zaplacení spotřební daně. Kupní cenu za dodané zboží žalobce uhradil na bankovní účet uvedený na faktuře vedený u příslušné banky na jméno společnosti KEROSENE s. r. o. Z toho důvodu žalobce nepochyboval, že tato společnost spotřební daň uhradila. Žalobce zdůrazňuje, že jeho povinností je ověřovat u svých dodavatelů výhradně to, zda vystavený daňový doklad splňuje zákonné náležitosti. Sám žalovaný přitom uznal, že daňový doklad netrpí žádnou formální vadou.

Z provedeného dokazování vyplynulo (viz usnesení Policie ČR), že bankovní účet společnosti KEROSENE s. r. o. založil její jednatel pan Vlašic, který byl jeho jediným disponentem. Z usnesení je dále zřejmé, že tato společnost užívala bankovní účet ke své obchodní činnosti. Uvedená zjištění přitom vyvracejí tvrzení pana Vlašice, který dle žalobcova názoru nemůže s úspěchem tvrdit, že nic neví o obchodní činnosti společnosti KEROSENE s. r. o., když jako jediný mohl disponovat s účtem, na něž chodily platby. Pokud pan Vlašic za společnost nejednal a ani k tomuto jednání nezmocnil třetí osobu, nemohly by z daného účtu peněžní prostředky odcházet. Dle žalobce tedy žalovaný pochybil, když při svém rozhodování vyšel výhradně z tvrzení pana Vlašice a nevypořádal se se skutečnostmi zjištěnými z usnesení Policie ČR. Navíc tvrzení Jana Vlašice, že po celou dobu nevedl účetnictví, není okolností, která by ho zbavovala zákonné odpovědnosti, ale naopak může zakládat jeho trestní odpovědnost. Zcela jistě pak tato skutečnost nemůže být přičítána k žalobcově tíži.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že je plně odpovědností žalobce, jakým způsobem volí a prověřuje své obchodní partnery. Žalobce zdůrazňuje, že prověřil společnost KEROSENE s. r. o. v obchodním i insolvenčním rejstříku, zkontroloval došlé faktury a skutečnost, že účet, na nějž odeslal platbu, je veden na společnost KEROSENE s. r. o. Žalobce však nemá žádné prostředky, jak ověřit, zda daná společnost vede účetnictví, ale především nemá zákonnou povinnost tak činit. Stejně tak neměl žalobce možnost zjistit, zda dodací list skutečně vystavila společnost KEROSENE s. r. o., zda údaje na faktuře odpovídají skutečnosti a zda tato společnost spotřební daň skutečně uhradila. Žalobce má za to, že vyvinul veškeré možné úsilí, které lze po něm spravedlivě požadovat, aby zjistil, zda prodej vybraných výrobků proběhl v souladu s příslušnými právními předpisy. Nadto daňový subjekt nemá zákonnou povinnost zjišťovat, jestli byla spotřební daň uhrazena. Žalobce je toho názoru, že žalovaný během řízení nepředložil jediný důkaz o tom, že vybrané výrobky nebyly zdaněny, a pouhé pochybnosti žalovaného nejsou dostačující k vyvrácení příslušné faktury.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že v bodě 15 a 17 napadeného rozhodnutí zohlednil skutečnosti zjištěné z usnesení Policie ČR, které se doplňují s výpověďmi pana Vlašice. Žalovaný souhlasí s žalobcem, že zákon o spotřebních daních neukládá daňovým subjektům povinnost prověřovat své dodavatele a jimi vystavené doklady; zároveň však ve smyslu § 42 odst. 2 téhož zákona žalobce jakožto skladovatel vybraných výrobků objektivně odpovídá za prokázání, že jde o vybrané výrobky zdaněné spotřební daní. Prokazování zdanění je pak založeno na formálně-materiálním principu, kdy žalobce své důkazní břemeno prvotně unese, předloží-li formálně perfektní daňové doklady podle § 5 zákona o spotřebních daních, ovšem vyvrátí-li následně správce daně tyto doklady jako fiktivní, platí, že žalobce zdanění vybraných výrobků objektivně neprokázal. Je přitom nerozhodné, zda žalobce v tomto směru něco subjektivně zanedbal (např. obchodoval s neproověřeným obchodním partnerem). Žalovaný v této souvislosti cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 2 Afs 25/2009-61.

Žalovaný dále v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde řádně zhodnotil, na základě jakých skutečností považuje zdanění předmětných výrobků z materiálního hlediska za vyvrácené. Mj. jde o tři výpovědi jednatele dodavatele, které jsou vzájemně konzistentní a z nichž vyplývá, že společnost KEROSENE s. r. o. za jeho jednatelství nevyvíjela žádnou (legální) obchodní činnost, tedy ani neobchodovala s lihovinami, nevedla účetnictví, nekomunikovala s finančním úřadem, jednatel společnosti nikomu neudělil obchodní plnou moc a společnost KEROSENE s. r. o. nikdy nevystavila příslušné daňové doklady. Tuto skutečnost doplňují zjištění Policie ČR učiněná na základě trestního oznámení jednatele dodavatele, který patrně sehrál toliko roli „bílého koně“ skutečným pachatelům trestné činnosti, kteří na něj nechali přepsat společnost v roce 2007. V tomto kontextu je marginální otázka, zda bankovní účet společnosti KEROSENE s. r. o. skutečně založil pan Vlašic dne 7. 9. 2007, tedy jeden den po svém jmenování jednatelem společnosti (viz notářský zápis ze dne 6. 9. 2007, č. j. NZ 665/2007, N 684/2007), který si podle své výpovědi z května 2014 s odstupem sedmi let na tuto skutečnost nevzpomíná (viz bod 14 napadeného rozhodnutí). Samo založení účtu nemá ve vztahu k následné obchodní činnosti společnosti KEROSENE s. r. o. žádnou vypovídací hodnotu (není způsobilé ji jakkoliv prokázat), pouze doplňuje skutečnost, že se jednatel za uvedených okolností ujal své funkce. Existence účtu a následné přijímání a odesílání plateb svědčí toliko o ekonomické

aktivitě disponentů tohoto účtu a nelze z nich seznat, zda se jednalo o legální obchodní činnost společnosti KEROSENE s. r. o. či nelegální činnost pachatelů trestné činnosti. Z usnesení Policie ČR je pak zřejmé, že k účtu bylo aktivováno elektronické bankovníctví bez možnosti zjistit, kdo jej konkrétně užíval, takže ovládat tento účet mohl pomocí přístupových údajů kdokoliv. Ke zrušení účtu dne 1. 6. 2009 pak jednatel společnosti nepotřeboval samotné přístupové údaje k internetovému bankovníctví, ale s ohledem na podané trestní oznámení (dne 24. 4. 2009) lze předpokládat, že účet u peněžního ústavu zrušil osobně.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Při jednání zástupce žalobce setrval na předchozí argumentaci a uvedl, že žalovaný nevyvrátil, že se v případě předloženého dokladu nejedná o perfektní daňový doklad, takže neunesl své důkazní břemeno.

Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě zdůraznil, že změny mají oporu ve výsledku dokazování. Doplnil, že případnou škodu měl žalobce vymáhat v soukromoprávní rovině.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 21. 4. 2009 celní úřad provedl na provozovnách žalobce místní šetření, během něhož zjistil, že žalobce skladuje celkem 75 ks lihoviny pod obchodním označením TUZEMÁK bez daňového dokladu dle § 5 zákona o spotřebních daních. Dne 28. 4. 2009 žalobce předložil daňový doklad potvrzující uhrazení spotřební daně, dále rekapitulaci účtování, objednávku/příjemku zboží, výpis z účtu o provedené platbě, dodací list a smlouvu o vzájemném započtení závazků a pohledávek. Dne 14. 12. 2009 celní úřad sepsal pod č. j. 23037/2009-176800-024 protokol o ústním jednání vedeném se společností KEROSENE s. r. o. (dále jen „protokol I“) jednající prostřednictvím jediného jednatele pana Jana Vlašice. Během jednání jednatel uvedl, že společnost KEROSENE s. r. o. nevydala žádný z příslušných daňových dokladů na prodej lihovin, nevyvíjí žádnou obchodní činnost (byla založena za účelem pronájmu nemovitostí), nevede účetnictví, nevydává žádné účetní, daňové či jiné doklady a nepodává žádná daňová přiznání na finanční úřad. Jednatel rovněž uvedl, že dne 28. 4. 2009 podal na Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 4 trestní oznámení na neznámého pachatele z důvodu neoprávněného užívání cizí věci. Tyto skutečnosti jednatel uvedl i do protokolu o ústním jednání ze dne 16. 4. 2009 (konaném před místním šetřením na provozovnách žalobce, dále jen „protokol II“) a ze dne 7. 2. 2014 (provedeném za účasti žalobce).

Dne 27. 4. 2012 se celní úřad obrátil na Policii ČR se žádostí o sdělení výsledku šetření podaného trestního oznámení jednatele KEROSENE s. r. o. Obvodní ředitelství Policie ČR zaslalo celnímu úřadu usnesení Policie ČR, kterým bylo podezření ze spáchání trestného činu poškození cizích práv odloženo, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání. Z usnesení vyplývá, že společnost KEROSENE s. r. o. se nenachází v centrální evidenci správy sociálního zabezpečení, nikdy nekomunikovala s Finančním úřadem pro Prahu 4, bankovní účet u Československé obchodní banky a. s. měl založit pan Vlašic dne 7. 9. 2007 a zrušit dne 1. 6. 2009. Platby byly prováděny prostřednictvím internetového bankovníctví, ke kterému se nepodařilo zjistit konkrétního uživatele. Zjištěné

skutečnosti naznačují, že existence společnosti KEROSENE s. r. o. byla využívána k neevidované obchodní činnosti, společnost neměla zaměstnance, nevedla účetnictví, legální obchodní činnost nebyla zjištěna.

Ve sdělení ze dne 1. 8. 2014, č. j. 35552-7/2014-510000-32.2 (dále jen sdělení celního úřadu ze dne 1. 8. 2014), celní úřad na dožádání žalovaného uvedl, že společnost KEROSENE s. r. o. v době své existence (od 7. 8. 2007 do 14. 11. 2009) nikdy nepodala daňová přiznání ke spotřební dani z lihu a ani k této dani nebyla u celního úřadu registrovaná.

Městský soud věc posoudil následovně:

Dle § 42 odst. 11 písm. a) zákona o spotřebních daních je „celní ředitelství nebo celní úřad oprávněn uložit propadnutí vybraných výrobků, u kterých se prokáže, že s nimi bylo nakládáno způsoby uvedenými v odstavcích 1 a 2 (...), jestliže tyto vybrané výrobky (...) vlastní kontrolovaná osoba“.

Podle § 42 odst. 2 téhož zákona „celní úřad nebo celní ředitelství rozhodne o zajištění vybraných výrobků rovněž tehdy, pokud právnická nebo fyzická osoba, která tyto výrobky skladuje ve větším množství (§ 4 odst. 3), neprokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich oprávněného nabytí za ceny bez daně“.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že důkazní břemeno prokázání zdanění vybraných výrobků spotřební daní tíží daňový subjekt, který má za tím účelem primárně povinnost předložit doklady splňující náležitosti dle § 5 zákona o spotřebních daních. Pokud daňový subjekt tyto doklady předloží, případně zdanění prokáže jiným způsobem (např. předložením jiného dokladu), své důkazní břemeno unesl. Žalovaný k této otázce zcela správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2009, č. j. 2 Afs 25/2009-61, podle něhož je třeba „na danou situaci hledět stejně, jako kdyby stěžovatel doklady stanovené v § 5 citovaného zákona vůbec nepředložil, neboť doklad, jehož správnost, resp. pravdivost informace o zaplacení spotřební daně výrobcem byla vyvrácena, nemůže prokazovat, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné. (...) Doklady obsahující náležitosti podle § 5 zákona o spotřebních daních je třeba považovat za doklady prokazující zdanění vybraných výrobků ve smyslu tohoto ustanovení pouze za podmínky, že nebude vyvrácena jejich pravost či pravdivost, případně nebude-li prokázáno, že se vztahují k jiným než zajištěným výrobkům“.

V řešeném případě žalobce předložil daňový doklad, který splňoval veškeré náležitosti dle § 5 odst. 2 zákona o spotřebních daních, tedy *obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo plátce, je-li plátce právnickou osobou (písm. a/), obchodní firmu nebo název, sídlo a daňové identifikační číslo nabyvatele, je-li nabyvatel právnickou osobou (písm. b/), množství prodaných vybraných výrobků uvedených do volného daňového oběhu, u nichž vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, a jejich název, popřípadě obchodní označení (písm. c/), výši spotřební daně celkem (písm. d/), datum vystavení daňového dokladu (písm. e/) a číslo daňového dokladu (písm. f)*. Žalobce rovněž předložil další doklady (dodací list, objednávku, zápočet závazků, výpis z účtu) potvrzující údaje uvedené v daňovém dokladu. Mezi stranami je ostatně nesporné, že žalobce předložil doklady, které zdanění lihovin mají prokazovat (srov. přim. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 2 Afs 90/2008-69).

Podstata sporu spočívá v tom, zda se žalovanému během řízení podařilo pravdivost daňového dokladu předloženého žalobcem vyvrátit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí opřel

svůj závěr o jednotlivé protokoly (zejména protokol I a II) a usnesení Policie ČR. Přitom uvedl, že informace v nich obsažené se vzájemně doplňují, jsou ucelené a tvoří uzavřený kruh. Zejména zdůraznil, že dle usnesení Policie ČR společnost nevyvíjela žádnou legální obchodní činnost, neprocházela centrální evidencí Pražské správy sociálního zabezpečení a nekomunikovala s Finančním úřadem pro Prahu 4. Tato zjištění pak doplňují výpovědi pana Vlašice, který byl po celou dobu jediným jednatelem KEROSENE s. r. o. a opakovaně tvrdil, že nikomu neudělil plnou moc k jednání za tuto společnost, společnost nevyvíjela jakoukoliv obchodní činnost, s vybranými výrobky neobchodovala, nevystavovala na ně žádné doklady a nepřijímala za ně platby. Uvedená zjištění dále potvrzuje sdělení celního úřadu ze dne 1. 8. 2014, podle něhož společnost KEROSENE s. r. o. během své existence nepodala daňová priznání ke spotřební dani z lihu a ani k této dani nebyla u celního úřadu registrována.

Soud dává za pravdu žalovanému, že výše uvedené skutečnosti ve svém celku vyvrací pravdivost předložených daňových dokladů, když opakované výpovědi pana Vlašice potvrzují zjištění policejního orgánu v dané věci. Nelze přitom souhlasit s žalobcem, že žalovaný nepřihlédl k usnesení Policie ČR, neboť informace z něj vyplývající řádně zhodnotil zejména v bodu 15 napadeného rozhodnutí. Není důvodná ani námitka, podle níž závěr žalovaného vyvrací skutečnost, že pan Vlašic založil bankovní účet u Československé obchodní banky a. s. a byl jeho jediným disponentem. Předně tato okolnost není s to prokázat, že vybrané výrobky byly zdaněny, a rovněž je třeba vzít v potaz, že k účtu bylo aktivováno internetové bankovníctví, takže účet mohl pomocí přístupových údajů využívat kdokoli. Policie ČR ve svém usnesení potvrzuje, že odchozí platby byly prováděny anonymně pomocí internetového bankovníctví, k němuž se nepodařilo zjistit uživatele (viz str. 2 příslušného usnesení).

Je třeba souhlasit s žalobcem, že zákon o spotřebních daních neukládá daňovým subjektům povinnost prověřovat své obchodní partnery a jimi vystavené doklady. Tyto skutečnosti však nic nemění na tom, že žalobce objektivně odpovídá dle § 42 odst. 2 zákona o spotřebních daních za to, že jako skladovatel vybraných výrobků prokáže jejich zdanění spotřební daní. Vzhledem k tomu, že v daném případě žalovaný beze všech pochybností prokázal, že skutečnosti uvedené v předložených daňových dokladech neodpovídají faktickému stavu, platí, že žalobce zdanění lihovin spotřební daní neprokázal. Soud rovněž souhlasí s žalovaným, že žalobce obchodoval s vysoce rizikovým zbožím (především pro zdraví zákazníků), jehož původ a složení zůstalo neznámé; uložená sankce propadnutí vybraných výrobků se z tohoto pohledu jeví jako nezbytná, neboť je nepřípustné, aby se lihoviny neznámého původu a obsahu vrátily do žalobcovy prodejní sítě.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. 12. 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. K.